

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριωτικοῦ Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ Ἑσωτερικοῦ: Ἐτησίᾳ... δρ. 3,— Ἑξάμηνος... > 4,50 Τριμηνος... > 2,50 Ἐξωτερικοῦ: Ἐτησίᾳ φρ. κρ. 10,— Ἑξάμηνος > 5,50 Τριμηνος > 3,— <i>Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.</i>	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΑΡΥΘΗ ΤΩΝ 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἑσωτερικοῦ λελ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. κρ. 0,20. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λελ. 25 (φρ. 0,25). ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὀδὸς Κυριακοῦ ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.
Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος	Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἀπριλίου 1907	Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 19

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΜΙΛΕ ΡΕΣΧ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

— Τρελλή! τρελλή βέβαια θά είσαι, διὰ νὰ κάμης αὐτὸ τὸ ἐγκλημα! ἐφώναξεν ὁ ἄρρωστος, καὶ ἡ φωνὴ του ἔτρεμεν ἀπὸ τὴν ταραχὴν του καὶ τὸν θυμὸν, τὸν ὅποιον δὲν ἤμποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ.

— Πήγαινε ἀπ' ἐδῶ! γρήγορα στὸ δωμάτιό σου, κακὴ κόρη! καὶ νὰ μὴν ξαναφανῆς ἐμπρὸς μου, ἂν δὲν σὲ φωνάξω. Πρὸς τὸ παρὸν δὲν είσαι πιά κόρη μου! ὄχι, δὲν είσαι! Νά, πάρε μαζί σου αὐτὰ τὰ χρήματα! μού καίνε τὰ μάτια! καὶ θά μου ἔκαιαν τὰ χέρια, ἂν τὰ ἀγγίξα!

Κ' ἐνῶ ἔλεγεν αὐτά, ἔσπρωξε πρὸς τὸ μέρος της τὰ ἄτυχα ἐκεῖνα χρυσὰ νομίσματα! ἔπειτα, ἔστρεψε πρὸς τὸν τοῖχον τὸ πρόσωπόν τους, καὶ δάκρυα ἤρχισαν νὰ τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια του...

Διὰ δευτέραν φοράν, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ἦλθεν ὁ Ἄνδης εἰς τὸ σπίτι των, ἀπεδιώκετο τώρα ἡ Ἀνδρέα ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦ πατέρα της! Ἦτο ἀλήθεια λοιπόν! δὲν τὴν ἀγαποῦσε πλέον ὁ πατέρας της, αὐτὸς ποῦ ἄλλοτε τὴν ἐλάτρευε κ' ἐγένετο ὁ εὐπειθὴς σκλάβος τῶν ὀρέξεών της, ὁ πρόθυμος ἐκτελεστὴς καὶ τῆς ἐλαχίστης φαντασιοπληξίας της! Ὁ Ἄνδης, αὐτὸς ὁ νεοφερμένος, ἦτο τώρα τὸ πᾶν διὰ τὸν κ. Δεβουσύ! αὐτὴ δὲν ἦτο τίποτε ἢ σχεδὸν τίποτε! δὲν κατεῖχε πλέον παρὰ τὴν

δευτέραν θέσιν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ πατέρα της.

Ἦσθάνετο μέσα της νὰ βράξῃ ὁ κρυφὸς θυμὸς ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ παρεσιόκτου, ὁ ὅποιος τὴν εἶχε ρίψῃ ἀπὸ τὸν στυλοβάτην της, ἀλλὰ, διὰν εἶδε τὴν ἄπειρον λύπην ποῦ ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ὁ ἄρρωστος, ἐπροσπάθησε νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἔκρηξιν τοῦ θυμοῦ της, ἐσηκώθη ἀποτόμως καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

Τὴν στιγμὴν ποῦ, μετὰ τὴν κεφαλὴν ὕψηλά καὶ μετὰ προκλητικὸν τὸ βλέμμα,

ἐπερνοῦσεν ἐμπρὸς του, ὁ Ἄνδης, λησμονῶν τὸ καλὸν ποῦ ἠθέλησεν αὐτὴ νὰ τοῦ κάμῃ, τῆς ἔπειτε φιλικῶς τὸ χερί. Ἄν ἡ Ἀνδρέα ἐπετύγχανε νὰ ἰκανοποιήσῃ τὴν ἐκδίκησιν της καὶ νὰ καταστρέψῃ τὴν καλὴν ἰδέαν ποῦ εἶχε δι' αὐτὸν ὁ κ. Δεβουσύ, ἴσως ποτὲ δὲν δὲν θά τῆς τὸ ἐσυγχωροῦσεν! αὐτὴ ὅμως εἶχεν οἰκτρῶς ἀποτύχη εἰς τὴν ἐγκληματικὴν της ἀπόπειραν, ἡ ὅποια, ἐπὶ τέλους, δὲν εἶχε βλάψῃ παρὰ αὐτὴν τὴν ἰδέαν δι' αὐτὸ ὁ Ἄνδης ἦτο εὐδιάθετος νὰ τὴν συγχωρήσῃ καὶ νὰ τὰ λησμονήσῃ ἅλα.

Τὴν ἐλεεινολογοῦσε, — καὶ τίποτε ἄλλο.

Δυστυχῶς μετὰ τὴν ἔξαψιν ποῦ εἶχεν, ἡ Ἀνδρέα δὲν ἀντελήφθη τὴν κίνησιν τοῦ ἐξαδέλφου της. Μετὰ ταχὺ καὶ σπασμαδικὸν βῆμα διέβη τὸ δωμάτιον, ἐξῆλθε καὶ ἐβρόντησεν ὀπίσω της τὴν θύραν, καθὼς τὴν ἔκλεισεν.

Ἀμα ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐκλείσθη ἐκεῖ μέσα, διὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ δλων τὰ βλέμματα καὶ νὰ καλοσκοπῆ τὴν ἐλεεινὴν της πράξιν. Τί δὲν θά εἶδιδε τώρα, διὰ νὰ ἐκμηδενίσῃ τὰ ἀπαίσια συμβάντα αὐτῆς τῆς τελευταίας ὥρας καὶ νὰ ἐξαλείψῃ καὶ τὴν ἀνάμνησιν των ἀκόμη! Τώρα πλέον, ἐσκέπτετο, θά ἦτο ἀντικείμενον φρίκης διὰ τὸν πατέρα της, τοῦ ὁποίου ὁ εὐθύς καὶ ἐγγίμος χαρακτήρ ἀπεστρέφετο πᾶν ὅ,τι ἦτο ψεῦδος, ἀπάτη, διπροσωπία. Καὶ

«Τρελλή! τρελλή βέβαια θά είσαι...» (Σελ. 145, στ. α'.)

ἀν ἀκόμη τὴν ἐσυγχωροῦσεν, ἦτο δυνατόν νὰ λησμονῆσῃ ὁ πατέρας τῆς τὴν ποταπὴν πρῶξιν, τῆς ὁποίας εἶχε κατασταθῆ ἔνοχος αὐτῇ ἀπέναντι τοῦ καλοῦ ἐκείνου νέου, τοῦ ἐξαδέλφου τῆς, ὁ ὅποιος τίποτε δὲν εἶχε κόμη ὥστε νὰ τοῦ φερθοῦν τόσο ἐλευσινά!

Καὶ ὁ Ἄνδης ὁ ἴδιος, μὲ τί μάτια θὰ τὴν ἐβλεπε τώρα; Καὶ εἰς τί εἶδους ὑπόληψιν θὰ τὴν εἶχεν;

Τὴν ἐβασάνιζε δὲ περισσότερο ἀπ' ὅλα, κ' ἐπλήγανε σκληρότερα τὴν φιλαυτίαν τῆς, ἢ συναίσθησις ὅτι τῆς ἤξιζαν ὅλοι αἱ κατηγορίαι, ποῦ ἦτο δυνατόν νὰ σωρευθοῦν εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς ἄλλα τῶν ἄλλων αἱ κατηγορίαι ἦσαν τίποτε ἀπέναντι τῶν ἐλέγχων τῆς ἰδικῆς τῆς συνειδήσεως.

Ἀφοῦ πολλὴν ὥραν ἐκάθησε κ' ἐσκέφθη, κατέληξε, διὰ σειρᾶς συλλογισμῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ λογικὴ πολὺ μικρὸν εἶχε μέρος, εἰς τὸ νὰ σχηματίσῃ ἀκόμη στερεωτέραν τὴν πεποιθήσιν ὅτι, ὁ πατέρας τῆς δὲν ἤμποροῦσε πλέον νὰ τὴν ἀγαπᾷ ὅτι θὰ ἠρνεῖτο ἴσως καὶ νὰ τὴν ἰδῇ ἢ, ἂν συγκρατεῖνε νὰ τὸ κόμη, θὰ τῆς ἐφέρετο, σὺν νὰ ἦτο ξένη. Δὲν ἤμποροῦσεν ἡ Ἀνδρέα, χωρὶς νὰ ἐπανστατήσῃ ὅλον τῆς τὸ εἶναι, νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἰδέαν τόσο ταπεινωτικῆς δυσμενείας. Προτιμότερον ἦτο νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι, παρὰ νὰ μὴν κατέχη πλέον ἐκεῖ μέσα τὴν πρώτην θέσιν, καὶ νὰ εἶνε διὰ τὸν πατέρα τῆς καὶ διὰ τὸν ἐξαδέλφον τῆς ἀντικείμενον περιφρονημένον ἢ ἀξιοῦλητον...

— Ναι, ναι! εἶπε μόνη τῆς θὰ φύγω μακριά, πολὺ μακριά, καὶ ποτε πλέον δὲν θ' ἀκούσων τ' ὄνομά μου!

Ἐν τῷ μεταξὺ αἱ ὥρες ἐπενοῦσαν, καὶ κανεὶς δὲν ἐφαίνετο ν' ἀνησυχῇ δι' αὐτήν. Τὸ ἐπιτιμῶσεν αὐτὸ, ὁπωσδήποτε, διότι ἐφοβῆτο κ' ἔτρεψε τὴν στιγμήν, ποῦ θὰ ἦτο ἠναγκασμένη ν' ἀντιμετωπίσῃ τὰ βλήματα ἐκείνων ποῦ εἶχε προσβάλῃ.

Ἀλλὰ θὰ ἦτο τάχα ἀνάγκη νὰ τ' ἀντιμετωπίσῃ; Ὁ πατέρας τῆς δὲν τὴν ἐσυλλογιζέτο πλέον, δὲν εἶχε τὴν ἀνάγκην τῆς εἶχε τὸν Ἄνδην τώρα, τὸν Ἄνδην ποῦ εἶχε κατορθώσῃ νὰ ἐλύσῃ τὴν συμπάθειάν του, ποῦ τοῦ ἦτο πολὺ χρησιμώτερος παρ' ὅσον ἦτο δυνατόν αὐτῇ νὰ εἶνε.

Ναι, ὠρισμένως, προτιμότερον ἦτο νὰ ἐφευγῇ. Καὶ θὰ ἐφευγῇ!

Κατὰ τὰς ἐπὶ τὸ βράδυ, ἡ καμαριέρα τῆς ἦλθε νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ ὅτι τὸ φαγητὸν ἦτο ἑτοιμον καὶ ὅτι ὁ κ. Ἄνδης τὴν ἐπερίμενε διὰ νὰ καθίσουν εἰς τὸ τραπέζι. Ἡ Ἀνδρέα ἠρνήθη νὰ κατεβῇ καὶ διέταξε νὰ τῆς φέρουν νὰ φάγῃ εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐκάμε τὸ ἴδιον καμμία παρακλήσις δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν πείσῃ νὰ κάμῃ

συντροφιά τοῦ ἐξαδέλφου τῆς. Καὶ ὅλη ἡ ἡμέρα ἐπέρασε χωρὶς ἡ Ἀνδρέα νὰ καταδεχθῇ νὰ φανῇ εἰς ἄνθρωπον, ἐκτός ἀπὸ τὴν ὑπηρετίαν τῆς, τῆς ὁποίας εἶχε κινήσῃ πολὺ ἢ περιέργεια μ' ἐκείνα τὰ καμώματα.

Ὅταν ἡ σκιά τῆς ἐσπέρας ἠπλώσεν εἰς τὴν γύρω ἐξοχὴν τοὺς σκοτεινοὺς πέπλους τῆς, ἡ ἀπόφασις τῆς Ἀνδρέας ἦτο καμωμένη ἤθελε νὰ ἐπωφεληθῇ τοῦ σκότους, διὰ νὰ φύγῃ κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι, καὶ νὰ ὑπάγῃ... καὶ αὐτῇ δὲν ἤξευρε ἀκόμη ποῦ, ἀλλὰ μακρὰν, πολὺ μακρὰν. Φυσικὰ, ἐλογάριαζε νὰ μὴν ἐπιστρέψῃ πλέον. Ἄμα ἐπράυνετο ὁ θυμὸς του, ὁ πατέρας τῆς θὰ ἐλυπεῖτο βέβαια λιγάκι ποῦ θὰ τὴν εἶχε χάσῃ, ἀλλὰ γρήγορα θὰ τὴν ἐλησμονοῦσεν. Ἐκεῖ ἦτο ὁ Ἄνδης διὰ νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ καὶ νὰ ζῆ καὶ νὰ καλοπερνᾷ με ὅλα τ' ἀγαθὰ, ἐνῶ αὐτῇ θὰ ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ ταλαιπωρῆται, διὰ νὰ βγάξῃ τὸ ψωμὶ τῆς στὴν ξενιτειά... διότι δὲν ἤθελε νὰ μείνῃ εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου ἂν τοῦ ἤρχετο ἡ ἰδέα, εὐκόλον ἦτο νὰ τὴν εὗρῃ ὁ πατέρας τῆς καὶ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπίτι. Ἀργότερα, ὅταν θὰ τὴν ἐπαιρναν τὰ γερᾶματα, ὅταν θὰ ἐξάρωνεν ἀπὸ τὰς στερήσεις καὶ τοὺς μόχθους τῆς ἀδιακόπου ἐργασίας, θὰ ἐπανήρχετο ἴσως διὰ νὰ ἐπανιδῇ τὴν στέγην, ποῦ εἶχε στεγάσῃ τὰ παιδικὰ τῆς χρόνια...

Μὲ αὐτὴν τὴν σκέψιν, ἕνα δάκρυ ἔτρεξεν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς εἰς τὴν ἀσπρὴν μουσελίαν τῆς μπλούζας τῆς, καὶ ἕνας βαθὺς στεναγμὸς ἐξέφυγεν ἀπὸ τὸ στήθος τῆς.

Ναι, θὰ ἐπέστρεφεν ἴσως... μίαν ἡμέραν, διὰ νὰ ἰδῇ ἂν τὴν εἶχαν παραπολύ λησμονήσῃ. Ἡ ὀλιμμένη φαντασία τῆς τῆς παρίστανε ἐκείνην τὴν σκηναίαν πολὺ συγκινητικὴν καὶ παθητικὴν... Ὅθι ἦτο χειμῶνας, μὲ χιόνια καὶ μὲ παγερὸν ἄνεμον. Ἡ Ἀνδρέα θὰ ἤρχετο, ἐτοιμοθάνατη ἀπὸ τὴν πείναν, ἀπὸ τὸ κρῶσ καὶ τὴν κούρασιν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός καὶ, ἀφοῦ εἰς μάτην θὰ ἐζητοῦσεν ἄσυλον εἰς τὸ σπίτι τοῦ πατέρα τῆς, — εἰς τὸ σπίτι, ποῦ ἔπρεπε νὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν ἰδικὸ τῆς, — θὰ τὴν εὗρισκαν τὸ πρῶτ' ἐπιθαμένον εἰς τὸ κατώφλι τῆς ἀσπλάγγου θύρας.

Ἄμα τὴν εὗρισκαν ἐκεῖ, ὕστερα ἀπὸ τόσον, τόσον μεγάλον ἀποχωρισμὸν, ὁ πατέρας τῆς θ' ἀνεγνώριζεν ὅτι εἶχε φανῆ παραπολύ ἀσθηρὸς ἀπέναντι τῆς ἢ τυφίς τῆς συνειδήσεως θὰ τὸν ἐκυρίευσεν, καὶ θὰ τὴν ἐκλάτιεν. Ἀλλοίμονον ὅμως! θὰ ἦτο παραπολύ ἀργά!

Τὰ ἐσυλλογιζέτο αὐτά, καὶ ἐδοκίμαζεν ἐν εἶδος πικρᾶς ἠδονῆς καὶ τὸ τραγικὸν μέλλον ποῦ τῆς ἐζωγράφεεν ἡ φαντασία τῆς, ἀντὶ νὰ τὴν ἀπατρέψῃ ἀπὸ τὸ ἀνόητον σχέδιόν τῆς, δὲν ἔκαμεν

ἄλλο παρὰ νὰ τῆς ἐνισχύσῃ τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸ ἐκτελέσῃ, ἐκείνο ἀκριβῶς τὸ βράδυ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.
Θ ΕΥΓΕΙΗ

Χωρὶς οὔτε στιγμήν νὰ τὴν συγκρατήσῃ ἡ ἰδέα τῆς ἀπειροῦ λύτης ποῦ ἐπρόκειτο νὰ προξενήσῃ εἰς τὸν πατέρα τῆς, ἡ Ἀνδρέα ἐπῆρε ἀπὸ τὴν μικρὰν ἀποθήκην, ποῦ ἦτο δίπλα εἰς τὸ καλυνητήριόν τῆς, μίαν βαλίτζαν ἀπὸ ρωσικὸν δέρμα, καὶ ἤρχισε νὰ τὴν γεμίξῃ μὲ διάφορα μικροπράγματα, τὰ ὁποῖα ἐφαντάσθη ὅτι θὰ τῆς ἦσαν ἀπαραίτητα. Ὅσον διὰ τὰ ἐνδύματα, οὔτε τῆς ἦλθε κἂν ἡ ἰδέα νὰ συλλογισθῇ τί θὰ ἔκαμνεν, ὅταν ἐκείνα ποῦ ἐφοροῦσε θὰ ἐπαλχωταν ἢ θὰ ἐχαλοῦσαν. Ἄμα ἐφθάνεν εἰς τὸ Παρίσι, διότι ἐκεῖ ἐσκόπευε κατ' ἀρχὰς νὰ μεταβῇ, θὰ ἐβλεπε τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος, τὸ πρῶτον καὶ κύριον ἦτο πῶς νὰ φύγῃ.

Ἀπὸ τὸ Σαζιλλύ εἰς τὸ Σινὸν ἡ ἀπόστασις εἶνε δέκα χιλιόμετρα μόνον. Ὅθι τὰ ἔκαμε μὲ τὸ τρίκυκλόν τῆς, κ' ἔπειτα θὰ ἔπαιρνε τὸ πρῶτον τραῖνον ποῦ θὰ ἐφευγεν ἀπὸ τὸ Σινὸν εἰτε κατ' εὐθεῖαν, εἰτε μὲ μεταβίθασιν, διὰ τὸ Παρίσι. Ἐπειδὴ δὲν εἶχε πρόχειρον κανένα ὁδηγὸν τῶν σιδηροδρόμων, δὲν ἐγνώριζε ποῖαν ὥραν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Σινὸν ἄλλ' αὐτὸ ὀλίγον τὴν ἔμελε τὸ μικρὸ τῆς παραζαλισμένον μυαλὸν τὸσον εἶχε παρασυρθῇ μὲ τὴν ἰδέαν τῆς φευγάδας, ὥστε αὐταὶ αἱ λεπτομέρειαι διόλου δὲν τὴν ἐστενοχωροῦσαν.

Ἐβουσε τὴν λάμπαν τῆς κ' ἐκόλλησε τὸ αὐτὴ τῆς εἰς τὴν τρύπαν τῆς κλειδωνιάς, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι τίποτε δὲν ἐσάλευε μέσα εἰς τὸν πύργον, ὅτι δὲν εἶχε πλέον νὰ φοβηθῇ καμμίαν ἐνοχλητικὴν συνάντησιν. Ἐκείνην τὴν ὥραν, οἱ ὑπηρεταὶ ἦσαν βέβαια ὅλοι εἰς τὰ δωμάτια τῶν γύρω τῆς τὰ πάντα ἦσαν ἡσυχὰ καὶ σιωπηλά.

Ψυχὴ δὲν ἀκούεται, εἶπε μόνη τῆς ἠμπορῶ λοιπὸν ἀφοβα νὰ κατεβῶ τὴν σκάλα, νὰ περάσω ἀπὸ τὸν διάδρομον, ἔπειτα ἀπὸ τὴν μικρὴν τὴν πόρταν τῆς ὑπηρεσίας, καὶ νὰ ἐδῶμ ἐξω εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Μὲ τὴν βαλίτζαν τῆς εἰς τὸ χέρι, ἐπήγαινε νὰ ἐξέλθῃ, ὅταν γοργὰ βήματα ἠκούσθησαν εἰς τὸν διάδρομον ἔσχεδον ἀμέσως ἐκτόπισαν σιγὰ-σιγὰ τὴν θύραν τῆς, τῆς ὁποίας ἕνα χέρι ἐζητοῦσε, ἀλλ' εἰς μάτην, νὰ στρέψῃ τὸ κομβίον.

Ἦτο ἡ Ἀγγέλω, ἡ καμαριέρα τῆς, ἡ ὁποία, κατὰ τὸ σῆμα, ἤρχετο νὰ τὴν ἐτοιμάσῃ διὰ νὰ κοιμηθῇ.

Ἐκράτησε τὴν ἀναπνοήν τῆς ἡ Ἀνδρέα κ' ἔμεινεν ἀκίνητος, χωρὶς ἐννοεῖται ν' ἀνοίξῃ.

— Δεσποινίς! ἐφώναξεν ἡ ὑπηρετρία, ἐπέσατε κ' ὄλας; Μήπως εἰσθε ἀγρυπνη;

Ἐπρόφερε αὐτὰς τὰς λέξεις, μὲ ὅσον τὸ δυνατόν πνιγμένον τὸν ἤχον τῆς φωνῆς τῆς, διὰ νὰ μὴν ταραξῇ τὸν ὕπνον τοῦ κ. Δεβουσοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ δωμάτιον ἦτο ἀπέναντι.

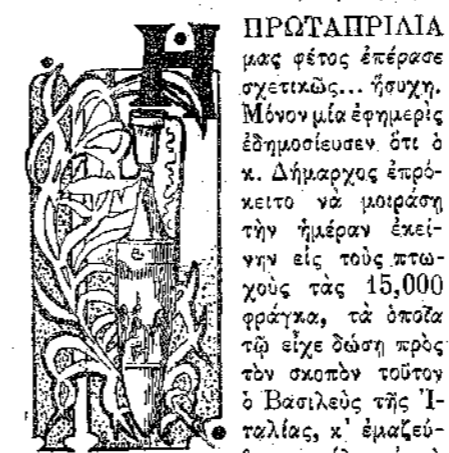
Ἐπέρασαν ὀλίγα δευτερόλεπτα, χωρὶς κανεὶς νὰ τῆς ἀπαντήσῃ καὶ τότε ἡ Ἀγγέλω ἐσκέφθη ὅτι βεβαίως ἐκοιμᾶτο ἡ μικρὰ κυρία τῆς, κ' ἐνόμισεν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιμείνῃ περισσότερο.

— Ἀρκεῖ τοῦλάχιστον νὰ μὴν τῆς κατεβῇ νὰ ξανάρῃ! εἶπεν ἀπὸ μέσα τῆς ἡ Ἀνδρέα.

(Ἐπεται συνέχεια). ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΠΡΩΤΑΠΡΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Δημαρχεῖον πτωχοὶ καὶ... πλοῦσιοι, ἀπατιοῦντες τὸ μερτικόν των.

Ἄλλ' ἡ εἰδήσις ἦτο ψευδής—κατὰ τὸ ἦμισυ. Ὅχι, δηλαδή, ὅτι ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας δὲν εἶχε στείλῃ αὐτὰ τὰ χρήματα ἄλλ' ὁ κ. Δημάρχος δὲν ἐσκόπευε καθόλου νὰ τὰ μοιράσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐνθυμούμενος τὸ πάθημά του μὲ μίαν ἄλλην δωρεάν. Ἐνθυμείσθε αὐτὸ τὸ πάθημα. Ἡ χῆρα τοῦ μακαρίτου Περμαζόγλου εἶχε στείλῃ εἰς τὸν κ. Δημάρχον 30,000 δραχμὰς νὰ μοιρασθοῦν ὑπὲρ τῆς μνήμης τοῦ συζύγου τῆς εἰς τοὺς πτωχοὺς τῆς πόλεως. Ὁ κ. Δημάρχος τὸ ἐδημοσίευσε διὰ τῶν ἐφημερίδων καὶ ἐπροσκάλεσε τοὺς πτωχοὺς τὴν τὰδε ἡμέραν καὶ ὥραν εἰς τὸ Δημοτικὸν Νοσοκομεῖον. Εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῆτε τί ἔγινε τότε! Τὸ ἔμαθαν οἱ πτωχοὶ ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς ἀττικῆς γῆς, καὶ συνηθροίσθησαν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ πατεῖς με πατῶ σε ἔτρεξαν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον, καὶ τὸ ἐπολιόρκησαν, ἄγριοι, ἀπαιτητικοί, καὶ τόσον πολυπληθεῖς, ὥστε κ' ἑκατομμύρια ἂν εἶχεν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ κ. Δημάρχου, πάλιν δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ τοὺς ἱκανοποιήσῃ. Καὶ ἠναγκάσθη νὰ κλείσῃ τὸ Νοσοκο-

μεῖον, νὰ πάρῃ τὰ χρήματα καὶ νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Καν Περμαζόγλου, διὰ νὰ τὰ διαθέσῃ αὐτῇ ὅπως ἤθελε.

Τοῦτο ἀσφαλῶς θὰ ἐπανελαμβάνετο κομικοτραγικώτατα, ἂν ὠρίζετο πάλιν τόπος, ἡμέρα καὶ ὥρα διανομῆς. Ἄλλ' αἱ 15,000 τοῦ Βασιλέως θὰ διανεμηθοῦν κατ' ἄλλον τρόπον, ἀσφαλέστερον καὶ μυστικώτερον. Καὶ τὸ πλῆθος τὸ συναθροισθὲν κατόπιν τῆς πρωταπριλιάτικῆς εἰδήσεως, διελύθη ἐπευχόμενον καὶ τοῦ χρόνου...

Αὐτὸ φέτος, καθ' ὅσον γνωρίζω, ἦτο τὸ μόνον μικροεπισόδιον. Διότι αἱ ἀθηναϊκαὶ ἐφημερίδες ἐπαυσαν ἀπὸ τινος νὰ δημοσιεύουν πρωταπριλιάτικα ψεύματα, ἀρκοῦμεναί, φαίνεται, εἰς τὰ ψεύματα ποῦ δημοσιεύουν τὰς ἄλλας ἡμέρας... Ἄλλοτε ὅμως—ὅταν τὰ καθημερινὰ ψεύματα ἦσαν σπανιότερα, — ἐξεθύμωσαν ὅλοι τὴν πρωταπριλιάν, κ' ἐδημοσίευσαν πλέον ἕνα σωρὸν φανταστικῶς εἰδήσεις, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ γελασθῇ ὁ κόσμος. Καὶ ὁ κόσμος τὰς ἐπίστευε—τί δὲν πιστεύει ὁ κόσμος! — καὶ ἔτρεχε.

Ἐνθυμοῦμαι τὸ κακὸν ποῦ ἔγινε μίαν φορὰν εἰς τὰς Στήλας, ὅταν ἀνήγγειλε μία ἐφημερίς ὅτι κατέπεσε καὶ ἄλλη μία στήλη τοῦ Ὀλυμπίου. Ἄλλοτε ἀνήγγειλαν ὅτι εἰς τὸ τὰδε μέρος θάνυφωθῇ ἐν ἀερόστατον μὲ ἀεροναύτας ἄλλοτε ὅτι ἐγέννησεν ἡ λέκινα τοῦ Βασιλικῦ Κήπου κ' ἔκαμε δύο θαυμαστικὰ λεοντιδεῖς ἄλλοτε δὲ ἦλθεν ἕνας ζάπλουτος λόρδος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης Βρετανίας κ' ἐμοίραζε λίρας εἰς τοὺς πτωχοὺς ἄλλοτε ὅτι ἀνεκαλύφθη ἡ Ἀθηνα τοῦ Φειδίου — καὶ ὅτι φαντασθῆτε. Μὲ τὰ παθήματα τῶν εὐπίστων, οἱ ὁποῖοι ἔτρεχαν νὰ ἰδοῦν τὸ θαῦμα, διὰ πολλὰς ἡμέρας ἐγελοῦσαν καὶ οἱ γελασθέντες καὶ οἱ γελασάντες. Μερικοὶ ὅμως ἐθύμωναν μὲ τὰς ἐφημερίδας ποῦ τοὺς ἀπατοῦσαν, καὶ ἴσως αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος διὰ τὸν ὅποιον αἱ ἐφημερίδες περὶώρισαν τὰ ψεύματά των.

Καὶ ἡ Διάπλασις συνεθίζει νὰ κάμῃ πρωταπριλιάν. Ἄλλ' αὐτὸ μίαν φορὰν καθε τέσσαρα χρόνια, ὅταν δηλαδή συμπλήρη ἡ 1η Ἀπριλίου νὰ εἶνε Σάββατον, ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκδίδεται φύλλον. Μίαν φορὰν, ἐνῶ τὸ μυθιστόρημά τῆς εὗρισκετο εἰς τὸ πλέον ἐνδιαφέρον τοῦ μέρους, ἀνήγγειλεν ὅτι ἐχάθη τὸ πρωτότυπον καὶ ὅτι θὰ ἠναγκάζετο νὰ τὸ διακόψῃ. Φαντασθῆτε τὴν λύπην τῶν ἀναγνωστῶν! Πέρσει πάλιν ἀνήγγειλε δωρεὰν ἐξ 100,000 δραχμῶν διὰ νὰ ἐκδίδεται τὸ φύλλον τῆς δεκαεξαεσίδου καὶ χρωματιστόν, καὶ ἔτεραν δωρεὰν ἐκ 1,000 λαχείων τοῦ Στόλου, διὰ νὰ χαρισθοῦν ταχὰ εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς. Κ' ἐνθυμείσθε οἱ περισινοὶ τί κακὸν ἔγινε εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς μὲ τὰς ἐπισκέψεις καὶ τὰς αἰτήσεις! Ἄλλὰ

καὶ οἱ συνδρομηταὶ τῆς τὴν ἐκδικοῦνται, μὲ τὰ πρωταπριλιάτικα ψεύματα ποῦ τῆς στρώνουν, αὐτοὶ δὲ κάθε χρόνον, διότι τίποτε δὲν τοὺς ἐμποδίζει νὰ γράψουν μίαν ἐπιστολήν τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ἀπὸ τὰ ψεύματα τῶν συνδρομητῶν, ἡ Διάπλασις δὲν πιστεύει οὔτε ἕνα τοῖς ἑκατόν...

Δὲν μένει τώρα νὰ γὰς ὀμιλήσω, παρὰ διὰ τὰ ψεύματα, ποῦ ἀνταλλάσσετε αὐτὴν τὴν ἡμέραν μεταξὺ σας, καὶ διὰ τὰς μικρὰς κωμωδίας, τὰς ὁποίας προκαλεῖτε εἰς βάρος τῶν εὐπιστοτέρων. Ἄλλὰ περὶ αὐτῶν εἰς εἰμπορεῖτε νὰ μὲ πληροφορήσετε καλλίτερα. Ἐγὼ θὰ προσθέσω ὅτι τὰ πρωταπριλιάτικα εἶνε τὰ μόνα ψεύματα, τὰ ὁποῖα ἐπιτρέπονται. Ἄλλὰ καὶ αὐτὰ πρέπει νὰ λέγωνται—διὰ νὰ εἶνε συγχωρητέα, — ὅχι μόνον μ' εὐφροίαν, ἀλλὰ μὲ κάποιον μέτρον καὶ μὲ διάκρισιν. Ὅταν εἶνε αὐθάδῃ, ἀδιάκριτα, ὑπερβολικὰ καὶ σαχλά, τότε καὶ τὰ πρωταπριλιάτικα ψεύματα εἶνε τόσο κατακριτέα, ὅσον καὶ τὰ ἄλλα.

Σὰς ἀσάξομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΛΑΪΦΑΡΑΚΟΣ
[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Α'.
— "Ι... ?!... Γοῦ! οὐ... οὐ!...
Ἡ Μουρμούρα, ἡ κυρὰ-γουρούνα, ποῦ ἐλαγοκαμῶτανε μέσα ἔς ἕνα σύννεφο ἀπὸ μυγάκια, ἔδωσε μιά κ' ἐτινάχθηκε ἐπάνω.

— Εἶνε ὁ Κλαψιφαράκος, εἶπε βάζω στοιχημα, πῶς εἶνε ὁ τσαμένος, ὁ καίμενούλης μου ὁ Κλαψιφαράκος... Τί ἐπαθε πάλι;... Παιὸς τὸν ἐπειράξῃ;... Βελουδίτσα, τρέχα γρήγορα, νὰ δῆς γιατί κλαίει, ὁ τσαμένος, ὁ ἀδερφοῦλης σου!...

Μέσα ἔστην αὐλὴ τοῦ μεγάλου ὑποστατικῦ, ὅλα τὰ ζῶα, μικρὰ καὶ μεγάλα, ἦσαν χαρούμενα καὶ γελαστά, χωρὶς νὰ κάνουν ἀταξίες, ὅταν ἐξαφνα τὰ κλάμματα τοῦ Κλαψιφαράκου ἤρθαν νὰ τὰ ἀνησυχίσουν.

Αἱ μαυροκόκκινες ἀγελάδες ἀναμασοῦσαν κάτω ἀπὸ τὰς μηλιές· αἱ καλῆς φοράδες ἐδοσκοῦσαν, ἐνῶ τὰ μικρὰ των πουλαράκια ἐχοροπηδοῦσαν ὀλόγυρα· μερικά ἀρνάκια ἐδάγκαναν τὸ χορταράκι, κοντὰ ἔστῃς μαννάδες τῶν τῆς προβατίνες ὁ γάιδαρος, στυλωμένος ἔστῃς τέσσαρα ποδάρια του, ἐκουνοῦσε τ' αὐτιά του κ' ἐκύταζε πέρα, σὺν ν' ἀπορούσε καὶ ὁ ἴδιος, πῶς ἔγινε καὶ τὸν ἀφῆσαν πόσῃν ὥρᾃ ἡσυχῶ, χωρὶς νὰ τὸν φαρτώσουνε! Ἐπάνω ἔτῃς ἀχυρὸχωμα, οἱ πετεινοὶ ἐλαλοῦσαν, αἱ κόττες ἐκακαρίζανε, τὰ κλωσσοπουλάκια, ἔκαναν τοῖου-τοῖου κ' ἐφάχνανε νὰ βροῦν φαγάκι. Αἱ

πάπιες και αί χήνες έτοσαλαβουτούσαν μέσα 'ετό νερό. Οί κουρκοί, οί Ινδιάνοι και οί γάλλοι (τί πολλά όνόματα που έχουν αυτά τά πουλιά!) ήσαν σκαρφαλωμένοι επάνω 'ετούς τροχούς του κάρρου, και κάπου-κάπου έφώναζαν γλοο-γλοο! γλοο-γλοο! — χωρίς και αυτοί να ξέρουν γιατί φωνάζουν. Οί μεγάλοι χείροι και τά γουρουνόπουλα έτρέχανε, πότ'έδδ και πότ' έκει, κ' έσκαλιζανε με τές μύτες των τώ χώμα, κί' όλο έγρυνιάζανε χωρίς κομμιά αίτια: ύστερα, άποκαμωμένοι από την ζέστη και την κούρασι,

— Νάϊσκε, και να μάς παίρνης τ'αυτιά... "Ας ήμουν εγώ μάννα σου, και νάβλεπες! Θάτρωγες τής χρονιάς σου, άγόρι μου!
 Η κυρά-Μουρμούρα είδε πώς έπρεπε να πή τώ λογάκι της.
 — "Ω! κύριε Σμαραγδή, πώς είναι δυνατόν να μαλλώνετε τόσο σκληρά τώ τσαμένο τώ παιδάκι μου, που τού έμπήκε ένα άγκάθι 'ετό ποδαράκι του!...
 — Μά, πάνε τρείς εβδομάδες από τότε που τού τώ βγάλανε τώ άγκάθι του!... Νόστιμο θά ήτανε να μού

ΤΑ ΔΙΑΓΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛΛ
 (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Είχαν ενώπιόν των τόν άνθρωπον τής φωτογραφίας, τήν όποιαν τούς είχε παρουσιάση ό σταθμάρχης εις τήν Βλουμφοντάιν. "Ητο τέλειος Σωσίας τού Γιάγκου 'Αμών τώ ίδιου ανάστημα, τώ ίδιου πρόσωπον, τά ίδια καστανά μάτια, τώ ίδιο λεπτό μουστάκι.

"Ο Τζάκ Χίνδων ό ίδιος έμεινε κατάπληκτος, όταν είδε τόν ξένον, εις τόν όποτον επί τέλους είπε, μεταχειριζόμενος τήν άγγλικήν γλώσσαν:

— "Ημεθα πλασμένοι διά να συναντηθώμεν μίαν ήμέραν... "Αν οί έχθροί μας, που τόσας φορές έχουν επικηρύξη τήν κεφαλήν μου, μάς έδλεπαν μαζί, πολύ θά έδυσκολούοντο να εκλέξουν τόν έναν από τούς δύο μας.

— "Ω! δέν θά ήτο ή πρώτη φορά, που θά μ' έπαιρναν αυτοί διά τόν περίφημον αρχηγόν των 'Εκτροχιαστών.

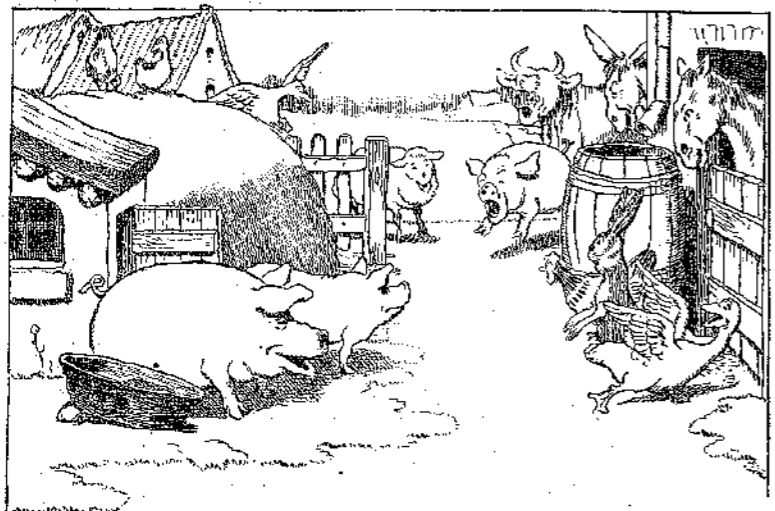
Και ό Γιάγκος διηγήθη τήν περιπέτειαν τής Βλουμφοντάιν, με τήν όποιαν πολύ έγέλασεν ό Τζάκ Χίνδων.

Οί Μπόρες, εις τούς όποιους ό Χάν Ρίσιικ εξήγησε τί έλεγεν ό Γάλλος, έχαναν σιγά-σιγά τήν αυστηρά των σοβαρότητα, και εις τώ τέλος τούς έπιασαν τά γέλια, σαν να ήσαν μικρά παιδιά.

"Επειτα εξέφρασαν τήν λύπην των, που δέν ήμπορούσεν ό νέος φίλος μας να μείνη μαζί των, διότι έδλεπαν τί κέρδος θά είχαν, απέναντι των "Αγγλων, από τήν άλλοκοτον όμοιότητα των δύο άνδρων, εκ των όποιων ό ένας, ό τώσον χρήσιμος εις τόν μπερικόν άγώνα, κατέζητέτο με τώση λύσασιν.

— Τέλος πάντων, αφού θά είσθε μαζί μας άπόψε, είπεν ό Τζάκ Χίνδων, ενώ έπιασε με οικειότητα από τόν βραχιόνά τόν νέον Γάλλον, θά παρευρεθήτε, έλπίζω, εις τήν άπελευθέρωσιν τού Μπέν-Βιλγιέν, που πρόκειται να μεταφερθή μ' ένα άγγλικόν τραϊνον από τώ Ματσαδόροφ εις τήν Πραιτωριάν...

"Όπως έκανόνισθησαν τά πράγματα, έμειναν όλοι εύχαριστημένοι. Οί φίλοι μας έλαβαν μέρος εις τώ δείπνον των Μπόρες, τώ όποτον ήτο άλευρι από άραβόσιτον και φέτες βωδινού κρεάτος ψητές εις τήν άνθρακιάν. Οί στρατιώται έτοιμάζαν μόνοι των τώ φαγητόν των, διότι ό Τζάκ Χίνδων, από τόν φόβον μήπως προδοθή, δέν έπαιρνε ποτέ Κάρρους μαζί του, αντιθέτως προς τήν συνήθειαν και των κάλ' ιστά διωργανωμένων μπερικών σωμάτων, όπου έκαστος στρατιώτης είχε κ' ένα μαύρον ίπποκόμον, ό όποδος, έκτός τού ίδιού του άλόγου, ώδηγούσε και άλλο ένα, έτοιμον διά πών ένδεχόμενον.

«Μέσα 'ετήν αλλη του μεγάλου ύποστατικού...» (Σελ. 147, στ. γ')

έπέφτανε να χαπλωθούν κοντά 'ετόν άχυρώνα...

Από τήν παρέα τους άκούσθηκε ή φωνή, που έφώναξε τόσον άνήσυχα:

— "Ο τσαμένος, ό Κλαφιαράκος μου!... τί έπαθε τώ παιδάκι μου;...
 Η καλή και πρόθυμη Βελουδίτσα έφερε τώρα τόν άδελφούλη της, που ήτανε όλα κλάμμα και γρόνια.

— "I... i... i! Έχασα τώ ταψάκι μου... "Ενα ώραίο μικρό ταψάκι, τρύπιο, που τώ είχε πετάξη ή ψυχοκόρη, και τώ είχα εγώ κ' έπαιζα από τώ πρωτ... "I... i... i!

— Και που τώ έχασες, Κλαφιαράκο μου;
 — Δέν ξέρω... Γου... ου... ου!
 "Αν ήξερα, δέν θά ήτανε χαμένο!
 — είπεν ό Κλαφιαράκος, πολύ σωστά και λογικά.

"Ο Σμαραγδής, ένα μεγάλο πιτσιλωτό άλογο, άσπρειδερό με βούλλες μεγάλες σαν μήλα, που έστεκότανε εκεί κοντά, είπε μ' ένα ύφος, πολύ άγριο:

— Δέν πάζ καλλίτερα να βρής τώ παιχνιδάκι σου, παρά μού κάθεσαι και κλαίς έτσι;
 — "I... i! Γου... γου... γου!... μ' άρέσει καλλίτερα να κλαίγω!

πήτε τώρα, πώς τού πονάει ακόμα!
 — Είνε πολύ λεπτοκαμωμένο, τώ τσαμένο...
 — Αυτό, λεπτοκαμωμένο;... Είνε χοντρό σαν βαρελάκι! Για 'δητέ το; Δέν περπατεί, κυλιέται!

"Ο Κλαφιαράκος έδαρέθηκε να κάθεται και ν' άκούη, και άρχισε πάλι τά κλάμματα:

— "I... i... i! θέλω τώ ταψάκι μου!
 — Βελουδίτσα, κόρη μου, πήγατε να βρής τώ παιχνιδάκι τού τσαμένου τού άδελφούλη σου!

(Έπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΚΙΣΣΟΣ ΚΑΙ ΘΥΜΑΡΙ

Στηρίχθηκε 'ετή ρίζα ενός πλατάνου Κι' ανέβηκε ό κισσός ψηλά-ψηλά. Θωρεί με περηφάνεια από 'πάνου Και κάθε χαμηλό περιγελά.

Τόν άγροικη ένα φτωχό θυμάρι. Και: — Σούχα χάρι, — τού μιλεί εύθύς, Ν' άνέβαινες με τή δική σου χάρι "Οχι σε άλλους να περιπλεχθής.

ΜΑΡΙΑ ΠΑΠΑΡΙΣΤΕΙΛΟΥ

"Αμα ένύκτωσε καλά, ή συμμορία των "Εκτροχιαστών», τής όποιας έκαστος όπλίτης είχε εις τώ καπέλλο του, ως σημεϊον άναγνωρίσεως, ένα κλαδάκι καρού, είδους φτέρης κοκκινωπής, κοντής και τραχείας, διεσκορπίσθη. Επήγαιναν όλοι, από διαφορετικούς δρόμους προς τόν σιδηρόδρομον, όπου έπρεπε να συγκεντρωθούν, εις τά μισά τού δρόμου, μεταξύ Ματσαδόροφ και Δαλμανούλας.

Ότε ένας δέν έλειψεν από τόν τόπον τής συναντήσεως. Καθ' όσον έφθαναν, έπήγαιναν κ' έτρώπωναν μέσα εις τά χανδάκια, όπου έμεναν κρυμμένοι, με τώ τσιφτεκι 'ετό χέρι, έτοιμοι να τινάχθουν επάνω.

Πολλά τραϊνα έπέρασαν, χωρίς τίποτε τώ έκτακτον να συμβή, — τραϊνα θωρακισμένα, άρκοκίνητα, τραϊνα φορτωμένα με πολεμοφόδια, τραϊνα-νοσοκομεία, σημειωμένα με τόν Ερυθρόν Σταυρόν.

Τώ μακρονόν μούγγισμα προήγγελλεν ότι έπλησίαζε τώ σιδερένιο τέρας. "Ο υπόκωφος κραδασμός του έσάλευε τώ έδαφος, και μετ' όλίγον τώ λαμπρόν φώς των φανών διέσχίζε τώ σκοτάδι, κ' έρριπτεν όλίγην άσπραδά εις τόν δρόμον, όπου τώ κομβολόγι των βαγονίων εξετυλίγετο, έμάκραίνε, έπερνούσε κ' έτρεχε με άγχομαχητά προς τώ άλλο σημεϊον τού όριζοντος, όπου έχώνετο, έμαζεύετο, έφαινετο ότι έκόντανε κ' έμενεν εκεί όλίγας στιγμάς, ενώ τώ μόνον του φωτεινόν σημεϊον, ό κόκκινος φανός, έτρεμε μέσα 'ετό σκοτάδι.

"Όλίγα λεπτά πριν έλθη τώ τραϊνον, έπιπτοι άνιχνευται έφθαναν έπιθεωρούντες τήν σιδηροδρομικήν γραμμήν, έφαχναν με τώ φώς των προδολέων των τά περίε, και, όταν έβεβαιώνοντο ότι τίποτε ύποκτον δέν ύπήρχεν, έσήκωναν ύψηλά τόν φανόν των, και τώ σηματούτο επανελαμβάνετο διαδοχικώς από όλους τούς άλλους φανούς.

Κατά τας δέκα, νέον τραϊνον έσήμάνθη. "Ο τελευταίος άνιχνευτής, ό όποδος έφθασεν εις άρκετήν απόστασιν από τούς συντρόφους του, έστάθη αίφνης εις τώ σημεϊον όπου εύρίσκοντο κρυμμένοι οί Μπόρες, έπήδησε με τώ αλόγού του από τώ άλλο μέρος τού χανδακος, και έγινεν άφαντος.

Κανείς δέν εσάλευσεν από τήν θέσιν του τώ τραϊνον έπέρασεν άνενόχλητον, αλλά μόλις αυτό εξηφανίσθη μακράν, ή βραγνή φωνή τού Τζάκ Χίνδων ήκούσθη, λέγουσα με υπόκωφον τόνον:

— "Ετοιμασθήτε διά τώ δεύτερον τραϊνον, που θά έλθη, και προσέξате, κανείς σας να μη κοιμάται!

Οί Γάλλοι ήνώνησαν τότε ότι ό άνιχνευτής δέν ήτο "Αγγλος, αλλά Μπόερ κατάσκοπος, δέν ήμπορούσαν όμως να φαντασθούν πώς οί "Εκτροχιασταί θά κατώρθωναν να κρύβουν από τήν προσεγή άλυσιν των άνιχνευτών τά χαλάσματα της γραμμής.

— Τι θά κάμουν; μά, τί σκοπεύουν να κάμουν; έρωτώσε κρυφά ό "Υδών τόν κηδεμόνα του, ό όποδος δέν ήτο όλιγώτερον περιεργας να μάθη και αυτός.

"Αν έρωτάτε διά τόν κ. Ζουανίκ, είχε μακαρίως άποκοιμηθή επάνω εις ένα σωρόν από ξηρά φύλλα.

Ότε ένας Μπόερ δέν είχε ακόμη μετασαλεύση από τήν θέσιν του. "Ενα τραϊνο έπέρασεν, έγέμισε τόν σκοτεινόν άέρα με τώ τράνταγμα του, κ' έπειτα

πάλιν άκρα σιωπή. "Όρα πολλή επέρασε, και οί Μπόρες τίποτε δέν έκαμναν.

Νέον απόσπασμα άνιχνευτών έπλησίαζε τώρα οί στρατιώται, γεμάτοι προσοχήν, ήρχοντο δέκα λεπτά τής ώρας πριν από τώ τραϊνον, όπου έπρεπε να εύρίσκειται ό Μπέν-Βιλγιέν.

"Ο Γιάγκος και ό "Υδών ήκουαν τούς κτύπους τής καρδιάς των, όσην ώραν διήρκεσεν εκείνη ή έπιθεώρησις, τήν όποϊαν εύρίσκων ότι έγίνετο με περισσοτέραν λεπτολογιαν από τας προηγουμένας κρύος ιδρύως έβρεξε τούς κροτάφους των, ενώ ό φωτεινός τομεύς των προδολέων έτρεχε κατά μήκος των χανδά-

κων, όπου 50 άνδρες ήσαν κρυμμένοι και, αν ήθελαν, ήμπορούσαν να σκοτώσουν τούς άνιχνευτάς.

Αλλά και αυτοί άπεμακρόνθησαν όπως οί άλλοι είκοσι, τριάντα, πενήντα δευτερόλεπτα έπέρασαν, — δύο ώρες έφώνησαν εις τούς Γάλλους. Μετά δύο λεπτά έπρεπε να έμφανισθώ τώ τραϊνον.

"Εξαφνα, μέσα εις τήν σιωπήν, ήκούσθη ένα σφύριγμα δέκα άνδρες ετινάχθησαν επάνω, μόλις διακρινόμενοι μέσα 'ετό σκοτάδι, έστάθησαν άραιωμένοι δεξιά και άριστερά τής γραμμής, έστήριξαν επάνω εις τας σιδηράς ράβδους τήν κάνναν τού όπλου του ό καθένας, έκράτησαν δέ όλοι τά όπλα των όσον τώ δυνατόν μακρότερα από τά σώματά των, χωρίς όμως ν' άφήσουν τήν σκανδάλην. Γυρμένοι προς τά όπίσω, έπερίμεναν...

"Άλλο σφύριγμα τρεμουλιαστό άντήχησε, και εύθύς τώ ήκολούθησε μία φοβερά έκρηξις, ή όποια εκάλυψε τώ άσθμα τής ατμαμάξης, που είχεν έμφανισθή κ' όλας εις τήν καμπήν τού δρόμου. Οί Μπόρες είχαν τινάχθη πάλιν μέσα εις τώ χανδάκι. Δύο μόνον, όλιγώτερον εύκίνητοι ή όλιγώτερον τυχεροί, είχαν κολισθή επάνω εις τώ χώμα, μέσα εις ένα σωρόν από λίθους και σίδερα στραβωμένα.

— "Ω, Χριστέ μου! τρομερό πράγμα! — έφίθυρισε ό "Υδών, ενώ στρυμωγμένος επάνω εις τόν κηδεμόνα του, εκτόταζε με κυρτέτωδη βλέμμα τήν ατμαμάξαν.

"Ο μηχανικός είχε κάμη ανάποδα 'άλλ' ήτο πολύ άργά, και τώ τραϊνον έφθανεν όλοταχώς, με άπερίγραπτα σφυρίγματα, τρελλά, διαπεραστικά, θλιβερά, που ένόμιζες ότι ή άδρανής εκείνη μηχανική δύναμις ήτο ζωντανή, ότι

ένώπιον τού θανάτου. Καθώς γιγάντιον θηρίον, που έχει κοπή ό όρμη του μ' ένα κτύπημα κατάστηθα, ό όγκος εκείνος, με ταχύτητα όλογεν μικροτέραν, έφθασεν εις τώ χάλασμα, εκεί δέ, έπειδή δέν εύρίσκει πλέον τήν τροχιάν, έλβξενσεν άριστερά και κατεκρημνίσθη εις τόν χανδακα, όπου εξήκολούθησε ν' άγχομαχητά δυνατά, όπως τώ πληγωμένον ζώον, που δέν ήμπορεί να φύγη και να σωθή. Πολλά βαγονία άνετράπησαν, και οί Μπόρες, με τόν Τζάκ Χίνδων επί κεφαλής, έπήδησαν προς τώ τραϊνον.

— Είς έφοδον! είχε διατάξη ό άρ-
 — Είς έφοδον! είχε διατάξη ό άρ-

«Οί Μπόρες ετινάχθησαν επάνω...» (Σελ. 139, στ. α')

ρον και να του πης να μάθω γρήγορα γράμματα, δια να με διαβάξη.

Ώραϊας επιστολάς μου έγραψαν αυτην την εβδομάδα και οι εξής: Φίλη των 'Ανθών, 'Ανθισμένη 'Αμυγδαλιά, Χρυσάκινη 'Αγγή, Κόρη των Κυμάτων, 'Ελληνίδον Κλέος, Σανθή Νεράϊδα και 'Αθάνατος 'Ελλάς, και δύο μάλιστα επιστολάς, ώραιότατας. Πώς λυπούμαι που δεν έχω τόπον ναπαντήσω εν έκτάσει!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδδεν ψευδώνυμον εγκρίνεται η αναγνωσται αν δεν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος (φρ. 1.) Τα εγκρινόμενα η αναγνωμένα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1907. Όσα συνοδεύονται από α, ανήκων εις άγόρια, και βου από κ, εις κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Βασίλισσα των Συμπαιθών, κ. (+ x αυτό εξέλεξα) Σταγών εν τω 'Ωκεανῳ, κ. (καλά έκαμες' αι επιστολάι σου με ευχαριστούν και να μου γράψης συχνά). 'Ανθος των Δειμώνων, α. (I. T. αυτό εξέλεξα' καλώς να έλθης) και 'Αξιολύπητος, κ. (-I) εμπρός λοιπόν! σε περιμένω.)

Αλλαγαι ψευδωνύμων: Μελαγχροινό 'Ελληρόπουλο, κ. Ρόδον της 'Ανατολής, κ. και Χρυσός Κάλυξ κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προστέθουν μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ισχύον δια το έτος τουτο, προς τους έχοντες ψευδώνυμον επίσης ισχύον δια το έτος τουτο. Προσάσεις με άνόματα, η με ψευδώνυμα κατηγορημένα, δεν δημοσιεύονται.]

Μικρά Μυστικά επιθυμούν η ανταλλάξουν: το Μαγεμένο 'Ακρογιάλι με την Ζίαν, Παλλάδα, Δάφνη των Τεμπών και 'Ονειροπόλον Ψυχήν — το Έβνυχές Παρελθόν με το 'Αστρον 'Εσπερινόν — η 'Εσρινή Ζοη με τον 'Ονειροπόλον της Δόξης, Νικηφόρον Οθραόν, Ζήτω η Κωνσταντικός και Πιστι-Πατρις — η Ταλαντωμένη 'Ελπίς με τον Δάσκαρον, Βαρελάκι και Έβνυχές Παρελθόν — η Παλλάς με την Δαφνοστεφή Σημάλαν — η Χρυσόπτερος 'Ελπίς με τον Φιλελεύθερον, Ζήτω η 'Ενωσις, Κόρη της Κρήτης, Φρά-Διάβολον και Χιονοβόμην Περιστερών — η Κίρκη με το 'Ανθος της Μαρίας, Μαγεμένο 'Ακρογιάλι, 'Αγνώστον και 'Ισπότην του Μεσαίωνα.

'Η Διαπλάσις άσπάζεται τους φίλους της: Κτηνικήδα 'Αστειν (φίλησέ μου την αδελφήν σου, δείξέ της το ψευδώνυμον και ειπέ της να μου γράψη) Ζακίνα (έστειλαι) Δάσκαρον και Βαρελάκι (η από κοινού γραφείσα επιστολή, ως δείγμα της συμπεριλάσεώς σας, μ' ευχαρίστησε πολύ) Φρά-Διάβολον (έχει καλώς) Νυκτολούλουδο (η Κυριακή έτοιμάζεται και μετ' ολίγον δλαι αι άπορίαι σου θα λυθούν) 'Αγραμπελην (επροτιμούσα να μου τα έλεγες όλα, και άς ήτο πολυλογία) Φιλελεύθερον (α' εγω σκέπτομαι πρό πολλού να τυπώσω νέα τετράδια Μ. Μυστικών, αλλά δεν θα το κάμω πριν εξαντληθούν αυτά, τα όποια έχω) Πιστι-Πατρις (ποιαι ειναι αι άτυχια, αι όποια σου επέπεσαν; τόσον νέος, δεν πρέπει ναπαιτζίσσαι) 'Ονειροπόλον της Δόξης (ό όποιος έρωτῆ την 'Οδόν της Δόξης που κείται, δια να τον οδηγηση ελει όπου τόσον καιρόν ονειροπολεί...) Φλάμπουρο της 'Ελευθερίας (ώραια η περιγραφή της τελευταίης) Σανθήν Μουσεμ (έστειλαι) Θούρειον 'Υμνον ('Ασκήσεις δεν δέχομαι τώρα περιμενε, όταν θα προκηρυχθῆ η Διαγωνισμός, να στείλῃς πολλές) Χρυσόπτερον 'Ελπίδα (ώραιος ό σκοπός της παραστάσεώς σας, και νομίζω ότι πρέπει να λάβης μέρος και σ' ναι, ό περί οδ έρωτῆ, ειναι συνδρομητής)

Έδοσον Κρίνον (αι παραγγελιαι σου εξετέλεσθον' δεν ειναι άναξη να ζητῃς τόσας συγγνώμας' δι' αυτό ειναι το Γραφείον, δια να έκτελῃ τας παραγγελιας των καλών μας φίλων) Ναυτοπούλον του Μεσολογγίου (πολύ μ' ευχαρίστησαν αι λεπτομέρειαι της νέας σου ζωῆς, και προπάντων το ότι άπειναξες τον αληθαργικόν σου ύπνον...) Λιμνοκουτάλιαν (πολύ έγέλασα με τα επεισόδια που μου γράφεις) 'Αγνήν Καρδίαν (ευχαριστώ) Ραγολέιτον, Έδοστράτιον και Μιχαήλ (ευχαριστώ δι' οσα γράφετε, και σας περιμένω) Σύννεφρον του 'Ολύμπου (τώρα στέλλεις ψηφοδέλτιαν; τι να το κάμω;) Παρθενόστην Σ, κτλ. κτλ.

Εις δους επιστολάς έλαβα μετά την 3 'Απριλίου θάπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεκται μέχρι της 18 Μαΐου
[Ό χάρις των λύσεων, επί του όποιου δσον να γράψαι τας λύσεις των αι διαγωνιζόμεναι, πωλείται εν τῳ Γραφείῳ μας εις φανέλλους, αν έναυτος περιέχει 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1.]

Νέος Διαγωνισμός Λύσεων.
[Κατά τάντουρον προκηρυχθέντα, από του φυλλαδιου τουτου αρχίζει ο νέος 102ος Διαγωνισμός των Λύσεων.]

223. Συλλαβόγραφος.
'Ο σύνδεσμος μ' αϊγύπτιον Θεόν συνεταίρισθη Καί φρούριον πανάρχαιον Εύδύς έσχηματίσθη.
'Εστάλη από το Κίτινο Ντόμνο
224. 'Αναγραμματισμός.
Καλλιτέγνης είμαι κ' έχω Νταραβέρια με τη σμίλη Μ' ανακρίτωσαι; 'Αρχαίος Στρατηγός θα ανατείλη.
'Εστάλη από του Αιδερίου Πλάσματος

225. Αίνιγμα.
Ποιά νόμην πρώτη δεν μιλά,
Μ' αν της μιλήσουν άπαντά;
'Εστάλη από του Ζήτω η 'Ενωσις

226. Πυραμίδ.
+ Οι σταυροί χώρα της 'Ασίας.
* + * = Σύνδεσμος.
** + ** = Νήσος της 'Ελλάδος.
*** + *** = Κάτοικος νήσου.
**** + **** = 'Επίθετον ύπερθετικόν.
***** + ***** = Νήσος ελληνική.
'Εστάλη από του Μικρού Κεφαλήγιος

227. 'Επιγραφή.
Ζητείται η άνάγνωσις της επιγραφής ταύτης:
αιΦορΕν
ΡΕΙΘΩΣΑΝ
γαΜΟΣΛα
'Εστάλη από της Αθρας του Βερμίου

228-231. Κεχυρωμένα και άνεστραμμένα ψευδώνυμα.
1. -'Η θήλεια του λέντουσ ειναι άγριωτέρα του άρενας.
2. -Εις κοιλάδας και εις όρη μονάξει η έρημίτης.
3. -Οι άρχαιοι έπολέμων με τόξα και δόρατα.
4. -Εις όλα τα μέρη θιασοι πηγαίνουν.
'Εστάλη από της Φλογέρας του Βοσκου

232. Διπλή Μεσοσηχίς.
Τα δύο μεσαία γράμματα έκάστης των ζη-

τουμένων λέξεων σχηματίζουν τα μέν πρώτα αρχαίον έλληνα ποιητήν, τα δε δεύτερα μέγαν Γερμανόν ποιητήν.

1, Ίχθύς 2, Ζών κερασφόρον 3, Είδος φόρου και άρθμητικόν 4, Παρασίτον του ανθρώπου 5, Στρατηγός και άστρονόμος άρχαίος 6, Λίμνη.

'Εστάλη από του 'Αφροσεφωμένου Κυμάτος 233. Μικτόν.
μρ-ει-κ'νγ-α-τ'νθρπν
'Εστάλη από της 'Εθνικής Ψυχῆς 234. Γράφος.

πα πα ο πα Τ: : Α σοφέ, λείας Ν/ξε
πα ο πα
πα πα
'Εστάλη από της 'Ηλιολόστου Πρωίας

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών 'Ασκήσεων του φύλλου 12.
134. Σουταρίον (Σούσα, Ριον) — 135. 'Αβουσινα (Α, βῆ, σῆ, νῆ, α') — 136. 'Η καρδιά.
137. Μ ΔΕΝ ΔΟΛΩΝ ΤΡΟΙΖΗΝ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΓΑΣΗΤΙΚΟΣ ΔΩΝ (όπιον, συνδών, ένδον, ζῆτος, δειπνῶ, ώσει, νωπός.) — 139-143. Τῆ ανταλλαγή δια της συλλαβῆς ΚΗ: κῆμα, κῆσις, κῆτωσ, ἀκῆμιον, κῆτός. — 144. Πδ-νθρπς-δτρς-λς = Παιδεία ανθρώπου δούτσου; ήλιος. ΜΗ ΟΝΟΙ ΠΕΡΙΤΤΑ (ΠαλΜύρα, ΔηΜητρα, ΝΩς, ΘραΝιον, ΡαγΟύσα, ΠλοΥτων, ΣηΠία, ΔαρΒίτις, ΤάΡας, Ρακίνας, ΣΤΤος, ΑΤΒης, ΣίαΑθος.) — 145. Σταγόνες ύδατος πέτρας κοιλαινουτι. — 146. 'Η Ρόμη επί έπτά λόφων έκτίσθη (I ρῶ-ΜΙ επί έπτά λοφ-ῶ ναι-κτ' εις θῆ.)

Σημείωσις. — Αι λύσεις των φύλλων 13 και 14 θα δημοσιευθούν μαζί εις το προσεχές φύλλον.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

['Η λέξις λεπτά 10, δια δδ τους συνδρομητάς μας λεπτά 5 μόνον. 'Ελάχιστος όρος 20 λέξεις, δηλαδή και αι ελιγώτεραι των 10 πληροῦνται ως να ήσαν 10.]

Μυριας ευχαριστήσεις, Κορδόναρε, δια τας ευχάς σου. — Διαγηγός Νεολαίας και Συνδρομητών. (Ζ' — 117)

Αναλλάσσω ταχυδρομ. δελτάρια πανταχόθεν. 'Απάντησις ασφαλής. Διεύθυνσις: Dèmetre G. Malellis, Aivaly, Assie Mineure. (Ζ' — 118)

Εγχαρδίες συγγαίρω επιτυχόντα 'Υμνον της 'Ελευθερίας. Πληροφωρῶ Δαναόν ότι ανταπέδωσα τετράδιον Μ.Μ. του και άναμένα φωτογραφίας. 'Υπερευχαριστώ 'Ονειροπόλον της Δόξης, δια λαμπρόν τετράδιόν του. — Έδοσον Κρίνον. (Ζ' — 119)

Αναλλάσσω εικονογραφημένα δελτάρια. — Εδγενια Γ. Λαδούτα, Αίγινα. (Ζ' — 120)

Εύχομαι, Δάσκαρε, έτη πολλά δι' εορτήν του ψευδωνύμου σου. — Βαρελάκι. (Ζ' — 121)

Τα ύποδήματα Γ. ΜΟΥΤΕΡ
ειναι τα άνωτερα ελληνικά ύποδήματα και τα οικονομικώτερα αναλόγως της ποιότητος αυτών. — ΑΘΗΝΑΙ, όδός Σταδίου, 62.